

1978 | ANDREI PLEȘU | Despre Expoziția STUDIUL 1

Revista ORIZONT, Timișoara, 19.04.1978

S-a petrecut în zilele acestea la Timișoara un eveniment a cărui importanță o să se contureze din ce în ce mai limpede pe măsură ce va trece timpul. Acum suntem prinși în vârtoarea concretă a evenimentului acestuia și nu realizăm ce ecou important poate el să aibă. Important, întâi, pentru că are loc într-un centru cultural de mare vitalitate, cum s-a și văzut, și care putea să ofere surprize de toate felurile, și din cele mai plăcute, tuturor celor care au participat la expoziție și la ce i-a urmat. Se cuvine să omagiem întru aceasta publicul: excelent, avizat, atent, deschis, cultivat, și apoi organizarea promptă și foarte eficace, de care o să ne amintim multă vreme cu bucurie. **Caracterul de unicat al expoziției rezultă din împrejurarea că ea are o axă, un reper riguros și în jurul acestui reper se adună o imensă cantitate de lucrări.** De obicei expozițiile pe o temă sau pe o idee sunt limitate sau, dacă sunt expoziții de o asemenea anvergură, ele riscă să nu aibă o axă, să nu aibă unitate. Ceea ce se realizează aici este o splendidă îmbinare de coerență, de omogenitate în idee și de cantitate de spectacol optic opulent.

Astăzi dimineață seria de filme pe care le-am văzut — mai ales cele realizate de Bertalan-Flondor-Tulcan — constituie iarăși un eveniment asupra căruia ne e greu să ne pronunțăm imediat. Am rămas cu o senzație de gravitate, de vocație asumată și trăită la cel mai înalt nivel. E o senzație pe care de foarte multă vreme nu am mai avut-o în contact cu artiștii cu care eram obișnuit. S-a întâmplat în dimineața asta un fapt de cultură care ar trebui să ne pună pe gânduri și să ne facă să medităm asupra destinului pe care arta le poate căpăta astăzi. Ai uneori impresia că arta, plastica în primul rând, a ajuns situație de șah-mat. Într-un fel de blocaj. Ți-e greu să percepi căile posibile de continuare a drumului. Or, un asemenea moment, precum cel de astăzi, lasă impresia că există oameni, în unii dintre artiștii pe care i-am cunoscut, puteri, de la care putem aștepta încă totul. **Plecăm din Timișoara cu senzația că lucrurile pot fi continuate, că pot fi luate iarăși de la început și că noi, și artiștii, și plastica, în general, și cultura românească în această clipă au, toate, un sens încurajator, un rost.**